

Fernando Plera,
secretari general
del PSD.

Jordi Vaya, secretari
d'organització
d'ERPV.

José Manuel Miralles,
president d'UV.

RAFA GIL

La política valenciana –malgrat que sovint ho sembla– no és un circ, però els seus dos principals protagonistes, Francesc Camps i Joan Ignasi Pla, exerceixen amb mestratge el funambulisme. Ambdós són conscients que presidir o no la Generalitat Valenciana a partir del juny dependrà d'uns pocs fardells de vots, i que tot s'hi val, a condició de no caure a la xarxa. Ben mirat, caure a la xarxa significarà un colp gairebé definitiu a una d'aquestes dues carreres polítiques.

Els seus equips, PP i PSPV-PSOE, no s'estan de fer força perquè no es precipiten a l'abisme. Els primers fa anys que miren de captivar, amb un discurs clarament frontista vers Catalunya i tot el que representa, el vot regionalista-secessionista, l'únic al qual potencialment poden seduir, ja que, fóra d'això, el seu electorat és un bloc de ferro i acudeix a votar de manera fidel, *imposible el ademán*, quan és diumenge d'eleccions. Els segons, acudirán *dopats* als comicis, gràcies a un pacte multipartit que frisa per donar-los suport i, de pas, tocar poder en la part alíquota que li corresponga: més de 120.000 vots seran injectats en vena a la balança de l'esquerra. Si Pla tenia cap opció de ser president era mitjançant aquesta entesa preelectoral d'esquerres, nacionalista i ecologista, i per això els ulls li fan pampallungues.

Serán milers i milers, però, els valencians que aquell diumenge de maig acudirán al seu col·legi a votar opcions diferents a les tres que, amb total seguretat, obtindran representació. I no sols a formacions marginals o estrambòtiques. N'hi haurà d'altres que reuniran un bon nombre de paperetes i que, pel consis-

Pànic als altres

PP, PSPV i Compromís seran, previsiblement, les tres úniques llistes que el proper 27 de maig obtindran escons a les Corts valencianes. Molts vots, qui sap si decisius, es quedaran pel camí. Seran més de dreta o d'esquerra?

tent mur del 5%, es quedaran fora de l'hemicicle. Seran sufragis que, a un i altre costat de la balança, podrien tenyir d'un color diferent l'executiu valencià.

Secessions al secessionisme. El món secessionista no es presentarà sota una única candidatura. Unió Valenciana (UV) ha patit la fuga del sector encapçalat per l'exdirigent Josep Maria Chiquillo –que va fundar Unió de Progrés com a trampolí al PP, pel qual és senador i pel qual demana el vot al 2007, un trànsit que ja han fet molts *ex* al llarg de la història d'UV– i, ahora, competirà directament amb l'extremista Coalició Valenciana, liderada per l'ultradretà Juan García Sentandreu, candidat a l'alcaldia de

València –a la presidència de la Generalitat optarà la també ex-UV María Dolores García Broch.

José Manuel Miralles presideix UV i encapçalarà la llista a la presidència del País Valencià. Fa set mesos que va ser nomenat director d'un partit que travessava la seua enèsima crisi. Ara Miralles mira de centrar la imatge de la formació –"l'etapa 'anti' ha passat", diu–, i situar UV "a mig camí del PP i el bloc d'esquerres". "No podem parlar només de la llengua, la bandera i la resta de símbols: cal parlar del camp, de la gent jove, de l'habitatge, del desenvolupament de la policia autonòmica, de les infraestructures, de l'aigua", explica.

El líder d'UV nega haver rebut cap oferta d'integrar membres del seu partit a les llistes del PP, tot i que sembla que els populars han encarregat a Chiquillo aquesta maniobra a fi de sumar tots els vots possibles del centredreta, com van fer a les estatals del 2004, quan UV, en plena crisi, va desistir de presentar candidatures al Congrés i el Senat –sense integrar-se, però, en cap altra opció–. "El mateix Chiquillo s'ha desqualificat: fer un partit valencianista i després demanar el vot per al PP fa que avui estiga més sol que mai", opina un Miralles que també marca distància amb Coalició Valenciana: "El 50% de la gent que vote CV, al 2003 ja no votava UV; molts d'ells, de fet, són exmilitants nostres."

Si bé nega la proposició del PP, Miralles detalla per què van rebutjar l'acord

No saben, no contesten

L'èxit de Ciutadans a les eleccions catalanes de l'1 de novembre passat ha esperonat aquesta formació a eixamplar el seu camp d'acció. Han creat la Federació Resta d'Espanya (FRE), que inclou les delegacions de Madrid, Salamanca, Sevilla, Màlaga i Comunitat Valenciana - Múrcia. Una fórmula pareada, la valenciana, de la qual és coordinador qui alhora és secretari de la FRE, Vicente Carbona, també exmembre del PSPV-PSOE -com Joan Barres (ERPv) i Fernando Piera (PSD)-. Carbona no descarta que Ciutadans es presente a les eleccions valencianes del maig vinent -"dependrà de la viabilitat de fer les coses bé"- i explica que estan a punt de presentar "un treball a la federació estatal a fi de transmetre quina és la situació actual a la Comunitat Valenciana".

L'ideari de Ciutadans en part sintonitza amb el PSD -tots dos insisteixen en la importància de la persona, per damunt de les ideologies, i s'intitulen com a no-

nacionalistes-, hi ha hagut reunions entre ells, però no és viable una unió de forces al País Valencià. Ciutadans volen volar tot sols, però abans volen comprovar que hi ha cel obert, i la tanca del 5% impossibilita una visió clara del futur.

A més, Carbona observa "un gir prou més nacionalista al PSC que no al PSPV", si bé alerta del risc d'un possible multipartit al juny: "Tot allò que té a veure amb les identitats i no amb les persones no ens agrada, som més tecnòcrates, ens preocupa l'aigua, la universitat..."

Tot i provenir del PSOE, Carbona no anhela la fi dels governs del PP, al País Valencià: "La ciutadania és prou madura per decidir. Nosaltres no ens posicionem al respecte. Fins i tot, potser el programa que presentem el PP ens resulta molt interessant i hi estem d'acord."

Més boirós encara és el panorama dins del món cannàbic. Més de 4.000 vots a les locals de València el 2003 van ser l'avantsala dels més de 15.000 que van recollir a les estatals del 2004, de cvap a cap del País Valencià. Al 2007 sembla que no hi haurà cap opció d'aquest estil, i és que el Partit del Cannabis per la Legalització i Normalització ha saltat pels aires.

El partit, que tenia el suport de diverses associacions del sector, va passar a ser dirigit, al 2004, per gent que va separar-se de la línia encetada per la primera gestora. Molts van acabar desencantats amb gent que havia arribat a càrrecs d'organització interna "sense haver estat escollits democràticament", gent que "fins i tot va enregistrar vídeos de manera il·legal".

Gaspar Fraga, director de la revista *Cáñamo* -que enguany fa deu anys-, recorda que els nous recitors del partit "volien agafar banderes que no són les nostres: els okupes, els gais, l'habitatge... i, a més, en una assemblea no van deixar que hi accediren els

preelectoral que els va oferir Coalició Valenciana a fi d'unificar el vot regionalista: "Va ser una oferta feta a través dels mitjans de comunicació: se'n va anar a call notari [Sentandreu] i va proposar que UV s'integrara al seu projecte. El partit s'ha posicionat contra això més de quaranta vegades ja. A més, cada vegada ens distanciem més dels extrems: per nosaltres seria tan extrem un pacte amb el Bloc com amb ells. Si no teníem prou amb els intents del PP per desfer-nos -que fa més de quinze anys que ho intenten-, ja només ens calia un altre partit que intenta destruir la formació més històrica del valencianisme polític. Ha estat una estratègia desafortunada."

UV, que compareixerà al maig de la mà d'Els Verds Ecopacifistes, la reintegrada Alternativa Valencianista -escindida el 1999- i, potser allò més important, amb el total suport dels lizondistes -Vicent González-Lizondo fill serà alcaldable per València ciutat-, aspira "a recuperar un 20% dels electors que al

seu dia van votar UV i que últimament voten PP". L'any 1991, UV va recollir 208.000 paperetes, per 72.000 al 2003. Amb aquest 20% de creixement -uns 27.000 vots més-, i les aportacions que puguen venir de l'ecologisme centrista i de Centro Liberal -formació germana d'UV al Baix Segura i al Vinalopó-, els regionalistes anhelan de superar el 5%.

Segurament no s'acostaran al 5% més del que van fer-ho al 2003 -aleshores

on asseguruen que obtindran dos regidors que obligaran Rita Barberà a integrar-los a l'equip de govern. A les Corts -llueixen un diputat, trànsfuga del PP- difícilment arribaran al 2%, però també serà un 2% susceptible de votar PP.

Esquerra, sense les esquerres. Fora del Compromís pel País Valencià, del qual es van excloure perquè "és una UTE, no hi ha cap projecte", Esquerra

El Partit Socialdemòcrata, no-nacionalista, acusa de "pancatalanista" el PSPV-PSOE

van arribar al 3%-, però en tot cas serà un percentatge que a la nova seu del PP del carrer de Quart de València consideraran propi, sobretot si deixen el Consell.

Com passarà amb Coalició Valenciana, que centrarà el seu esforç allà on el blaverisme encara respira -l'Horta i la Ribera-, i principalment al cap i casal,

Republicana del País Valencià (ERPv) s'ha estimat créixer des de la base, a àmbit local. El consell nacional d'Esquerra Unida, en pro del pacte més ample possible, li va reservar un diputat a les Corts que, en solitari, passa a convertir-se en una utopia. A les autonòmiques del 2003, ERPv va reunir 7.609 sufragis, que van passar a ser més de 13.000 a les

fundadors del partit". Fraga no creu que es presente cap partit cannàbic, al País Valencià: "Fa dos anys que no sabem res d'ells, no tenen activitat a Internet... potser es presentaran a l'Aragó, però no al País Valencià."

Per últim, l'ecologisme sempre ens ofereix alguna mostra de caire independent. Tenint en compte que al maig dos partits verds es presentaran dins el Compromís i un altre amb Unió Valenciana, tota la responsabilitat en aquest sentit recau sobre David Hammerstein, expulsat d'Els Verds del País Valencià però encara membre de la federació estatal -Los Verdes-. Si al 2003 ja va optar per desmarcar-se de la línia del seu partit i presentar-se, tot sol, a alcalde de València, a les autonòmiques del maig podria fer igual, arrossegant els votants que només volen sol i girasol. Ángel Ramírez, d'Espacio Verde -el corrent de Los Verdes en què hi ha l'eurodiputat Hammerstein-, diu no estar d'acord "amb els pactes amb Esquerra Unida, són acords subreptítics, i, per tant, no descartem res".

espacioverde

estatal i més de 15.000 a les europees. "Fa quatre anys, vam presentar una quinzena de llistes locals, algunes acordades amb unes altres formacions; pel 2007, n'hem tancat 45 i pensem que en tindrem 70", afirma Jordi Vayà, secretari d'organització al País Valencià i més que possible cap de llista per Alacant a les Corts. A la presidència de la Generalitat tot indica que aspirarà Agustí Cerdà, portaveu dels republicans al Congrés, i a l'alcaldia de València, Joan Barres, exalcalde d'Alboraia (Horta) pel PSPV-PSOE.

Tot i que n'hi ha que diuen que Esquerra arregarà descontents dels dos principals partits del Compromís -Esquerra Unida i Bloc-, ells pensen que patiran un doble vot útil: "el del PSOE i el del pacte". Sobre la possibilitat que els sufragis d'ERPV puguen impedir la suma d'un últim diputat clau per a l'esquerra, Vayà apunta: "No restarem vots a ningú, qui ens vote no votaria cap altra opció, qui vota Esquerra ha madurat molt el

seu vot, sap que estem ací per jubilar la primera transició i encetar-ne una de nova." Sobre el Compromís, el troba "un pacte de necessitats, pel risc de no entrar [a les Corts] d'Esquerra Unida i pel desig d'entrar-hi del Bloc". Al Bloc, precisament, "Esquerra va proposar-los, al juny del 2005, de fer una Nafarroa Bai a la valenciana, i vam oferir-nos a defensar a Madrid les seues esmenes sobre l'Estatut, però no en van voler ni sentir a parlar, d'aquest tema".

Als que pensen que Esquerra entrebancava el canvi, Payà contesta: "Perquè un arbre creixca, primer cal plantar la llavor. Si l'arbre és gran, l'empeltes i et dona fruit, però sempre és millor conrear-ne un de nou, estimar-lo. Esquerra és un vot de futur."

Socialdemòcrates 'independents'. Es proclama de centreesquerra, però la seua crítica s'adreça, gairebé en exclusiva, a l'esquerra. És el Partit Socialdemòcrata (PSD), grup de nou encuny que aplega formacions independents de diversos municipis, així com exmembres de partits com ara EUPV, PSPV, CDS o UV, entre d'altres. Fernando Piera -un altre ex del PSOE- és el secretari general valencià del PSD, i alhora presideix el partit a àmbit estatal -només han creat federacions a Múrcia, Madrid i les Illes Balears, a més del País Valencià, l'únic lloc on han confirmat la seua participació autonòmica-. Fernando Piera nega -amb un somriure a la boca- les acusacions que ha rebut el seu partit, segons les quals es tracta d'una formació ideada pel conseller de Sanitat, Rafael Blasco -exmembre del FRAP, exconseller amb el PSPV-PSOE i creador, a Alzira, del Partit Socialista Independent (PSI), inserit ara en el projecte del PSD-, un bruixot especialista a llegir els moviments de l'electorat i que sempre ha jugat a cavall guanyador. L'operació PSD, pispant-li vots als socialistes, compensaria per l'esquerra l'efecte que UV i CV tindran per la dreta. D'ací, doncs, el discurs anti-PSOE del PSD.

La unió de forces dona com a resultat que el PSD ja compta, gràcies als grups independents, 56 regidors. Càrrecs públics que demanaran que el vot a l'urna autonòmica vaja al PSD, i no al PSPV.

Quan a Piera li pregunten pel PP, se'n distancia, i tot seguit pronuncia alguna conjunció adversativa per remarcar que

el problema és la manca d'alternativa: "No compartim la manera de governar del PP, és la dreta, però l'esquerra no presenta un programa alternatiu seriós, i així és difícil que arribe al poder. Volem oferir una alternativa d'esquerra real. Si seguim amb els mateixos partits d'esquerra, difícilment hi haurà cap alternativa seriosa al PP."

Fet i fet, si els vots del PSD impediren un govern d'esquerra, Piera no tindria cap remordiment: "En absolut. No fem un projecte contra l'esquerra, volem que l'esquerra arribe al Govern, que ja duu tres legislatures sense connectar amb la societat valenciana", cosa que no comporta que, en cas de poder decidir el color del nou executiu, escollira el multipartit: "Dependria dels programes. Avui, l'esquerra no ofereix cap solució, veig difícil poder arribar a una entesa amb cap de ells si no evolucionen."

El PSD és "no-nacionalista" -"mai no podria pactar amb el Bloc, si no fóra a àmbit local i per utilitat", diu Piera-, i acusa el PSPV-PSOE de "radical": "En algunes qüestions, tenen plantejaments allunyats de la societat. Controlen i manipulen els col·lectius socials. El PSOE té posicions molt extremistes en algunes qüestions: com pot ser un partit nacionalista i d'esquerra alhora? Aposten pel nacionalisme, en algun cas pel pancatalanisme, afavoreixen interessos que no són els dels valencians."

Sobre la llengua, Piera opina: "Si un ciutadà de la Comunitat Valenciana pensa que parla català, que parles català, i si pensa que parla valencià, que parles valencià. Per què n'hem de fer una polèmica, d'això? Que cadascú parles allò que li han ensenyat. A la Ribera s'ha de parlar la llengua que es parla a la Ribera, amb les normes que s'hagen fixat."

Pel que fa a la política urbanística, el líder del PSD pensa que "caldría corregir-la". "Però l'urbanisme -matisa- és un escàndol a tot l'estat, no sols ací. No estic contra el desenvolupament urbanístic, és necessari sempre que siga sostenible. No podem anar, però, contra un dels nostres motors de desenvolupament."

Camps i Pla, enfilats al filferro amb sàbatilles de ballet, mantenen l'equilibri tot i que cadascú té a les mans una calculadora que resta vots al rival. Qui en perdrà més? La xarxa té la resposta.

Víctor Maceda